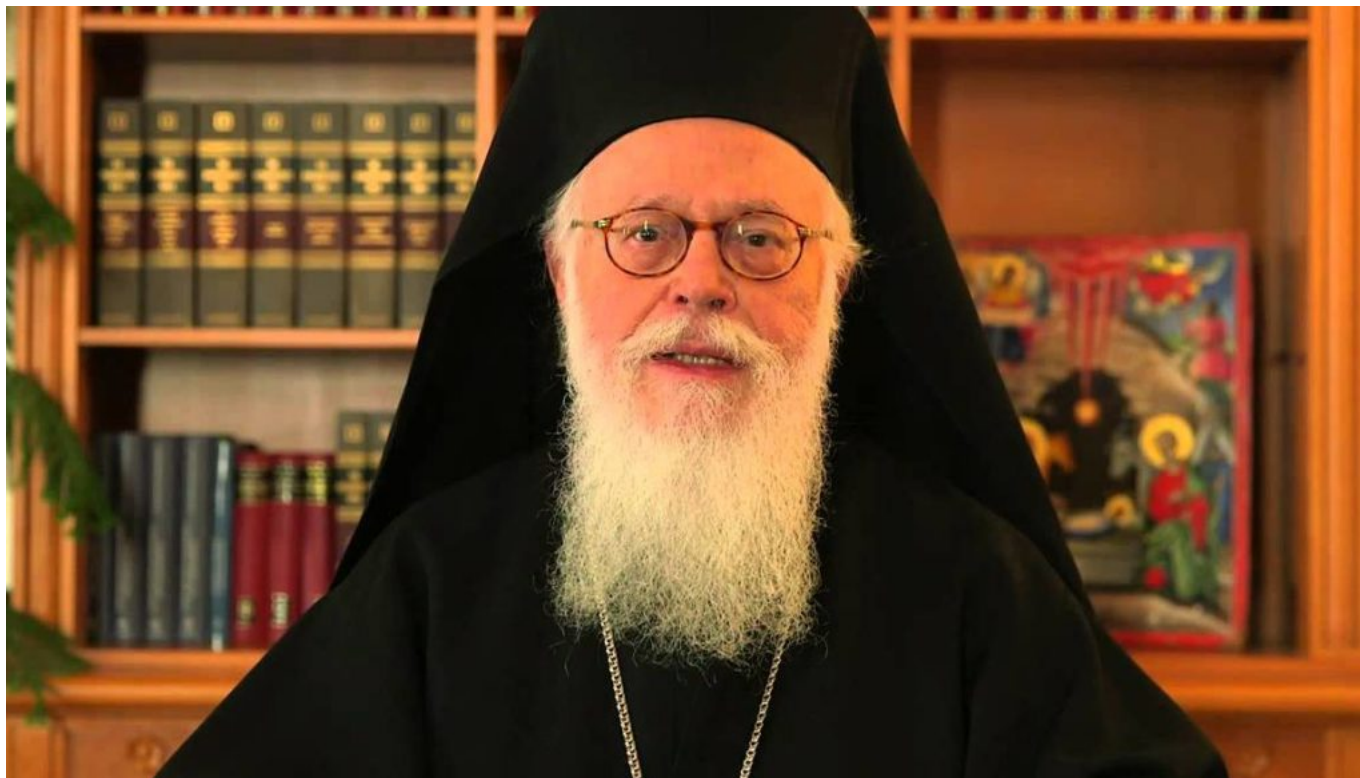

Η Αρχιεπισκοπή Αλβανίας για κείμενο που αφορά τον Αρχιεπίσκοπο

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Αλβανίας](#)

Επιστολή από το γραφείο τύπου της Αρχιεπισκοπής Αλβανίας εστάλει στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και αφορά κείμενο της Μητροπόλεως Πειραιώς το οποίο αναφέρεται στον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας. Το κείμενο αυτό έτυχε αντιδράσεων από την Αρχιεπισκοπή Αλβανίας, η οποία θέλησε να απαντήσει στο κείμενο αυτό με την παρακάτω δημοσίευση κοινής αποδοχής από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Ο τίτλος της επιστολής είναι: “Δύο παράδοξες πρωτοτυπίες εκκλησιαστικής δεοντολογίας” και το κείμενο το παραθέτουμε αυτούσιο, όπως το λάβαμε από την Αρχιεπισκοπή.

Κείμενο :

“Δύο παράδοξες πρωτοτυπίες εκκλησιαστικής δεοντολογίας”

Η πρωτάκουστη πρωτοτυπία στα εκκλησιαστικά χρονικά, ένα Γραφείο μιας Ιεράς Μητροπόλεως της Ελλάδος να επιτίθεται προσβλητικά σε Προκαθήμενο μιας γειτονικής Αυτοκεφάλου Εκκλησίας, γεγονός που αντιβαίνει σε κάθε εκκλησιαστική δεοντολογία, συνεχίστηκε. Οι ανώνυμοι συντάκτες του δεύτερου δημοσιεύματος (28.1.2019) έσπευσαν να δικαιολογήσουν την απρέπειά τους, ότι δεν πρόκειται για υβριστικό δημοσίευμα αλλά για «κριτική».

Προφανώς δεν είναι απλή «κριτική» η καταληκτική φράση, με την οποία τελείωσε θριαμβευτικά το πρώτο τους κείμενο: «Ας μην αναλώνονται (δηλαδή μεταξύ πληθώρας Ορθοδόξων Πατριαρχών, Αρχιεπισκόπων, Επισκόπων κλπ. και ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας) στους ατελέσφορους και επιζήμιους Διαθρησκειακούς Διαλόγους, γενόμενοι εκόντες άκοντες, όργανα των σκοτεινών δυνάμεων για την προώθηση της δαιμονικής πανθρησκείας». Αποτελούν απαράδεκτη ύβρη οι λέξεις αυτές, όταν μάλιστα εκτοξεύονται όχι ατομικά από κληρικούς ή θεολόγους, αλλά από ένα θεσμοθετημένο Γραφείο Ιεράς Μητροπόλεως. Και μάλιστα όταν απευθύνονται σε αξιοσέβαστο Ορθόδοξο Προκαθήμενο με πανθομολογούμενο ιεραποστολικό, ποιμαντικό, κοινωνικό έργο, Πανεπιστημιακό Καθηγητή δεκάδων Ελλήνων Μητροπολιτών, τον αναθεμελιωτή της Ορθόδοξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας, προσωπικότητα, κατά την φράση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Πειραιώς κ. Σεραφείμ, «κλείζουσα τήν Όρθόδοξον Καθολικήν τοῦ Χριστοῦ Έκκλησίαν». Υπάρχει βαρύτερη βλασφημία από αυτή, η οποία μάλιστα προεκτείνεται εμμέσως και σε όλους εμάς τους Ορθοδόξους της Αλβανίας; Στο δεύτερο εκτενές κείμενο των ένδεκα σελίδων (28.1.2019) δεν βρέθηκε μία λέξη συγγνώμης για τις προσβλητικές τους εκφράσεις.

Επικαλέστηκαν τη δικαιολογία: «...αποτελεί.... σύνηθες δυστυχώς φαινόμενο ... πολλοί Προκαθήμενοι Ορθοδόξων Εκκλησιών και Πατριάρχες να θέτουν εαυτούς υπεράνω πάσης κριτικής.... Θέλουν όμως να λησμονούν ότι στην Αγία Ορθοδοξία μας, ο πιστός λαός του Θεού έχει λόγο, και μάλιστα ουσιαστικό, σε θέματα πίστεως...». Ποιον όμως ακριβώς «πιστό λαό του Θεού» εκπροσωπούν οι γνωστοί άγνωστοι «εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές»; Με ποια διαδικασία εξουσιοδοτήθηκαν; Ποιοί και πώς τους ανέθεσαν την αποστολή να κρίνουν και να κατακρίνουν τους πάντες; Δεν έχει θεσπιστεί από την Ορθόδοξη Παράδοση ένα μητροπολιτικό «Γραφείο» να αυτοαναγορεύεται πανορθόδοξη «Εισαγγελία» και «κριτής της Οικουμένης». Ακόμη, να ενεργεί ως εικονικό λαϊκό δικαστήριο, να εγκαλεί και να καταδικάζει εκείνους, οι οποίοι δεν συμφωνούν με τις δικές τους θεωρίες. Αυτό το κακέκτυπο παπικής Ιεράς Εξετάσεως, που επιχειρεί να τρομοκρατεί σεβάσμιους λειτουργούς της Ορθοδοξίας είναι απαράδεκτο για τις Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες.

Η προσβλητική επίθεση κατά του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας άρχισε (10.12.2018) ως κεραυνός εν αιθρία χωρίς κανένα λόγο, δεδομένου ότι ο Αρχιεπίσκοπός μας ουδέποτε έγραψε το παραμικρό εναντίον τους. Διέστρεψαν τον τίτλο μιας ομιλίας του κατά την τιμητική τελετή απονομής της ανωτάτης διακρίσεως του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, που δημοσιεύθηκε στην «Καθημερινή» (4.11.2018). Παραποίησαν τις δυο λέξεις του τίτλου της ομιλίας: «θρησκευτικός πλουραλισμός». Απέδωσαν στον όρο δική τους αυθαίρετη σημασία, άσχετη με το νόημά του. Στην προηγούμενη απάντησή μας (15.1.2019)

αποσαφηνίσαμε ότι οι λέξεις «θρησκευτικός πλουραλισμός» αναφέρονται στην ποικιλία των θρησκευτικών πεποιθήσεων στον κόσμο, στην πολλαπλότητα των θρησκευτικών απόψεων των διαφόρων πολιτισμών και όχι σε κάποιο «σκοτεινό κίνημα». Η εμμονή να καταφέρονται εναντίον κάθε θρησκεύματος οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το «Γραφείο» αυτό δεν είναι απλώς «επί των αιρέσεων και των παραθρησκειών» αλλά και κατά πασών των θρησκειών της οικουμένης.

Με τον ίδιο χαρακτηριστικό δόλιο τρόπο οι συντάκτες του «Γραφείου» επιχείρησαν να αλλοιώσουν την έννοια του δευτέρου σκέλους του τίτλου της ομιλίας του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου: «ειρηνική συνύπαρξη». Έσπευσαν να τον συμβουλεύσουν: «Ας μην ελπίζουν ο ίδιος και οι όμοια φρονούντες, ότι μπορούν να εδραιώσουν ειρήνη και συναδέλφωση στη γη χωρίς τον Μέγα Ειρηνοποιό, την Ένσαρκη Ειρήνη, το Χριστό, διότι, μόνο Αυτός και κανένας άλλος είναι «η ειρήνη ημών, ο ποιήσας τα αμφότερα εν και το μεσότοιχον του φραγμού λύσας,...». Όμως ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος κατά τη μακροχρόνια ζωή και διακονία του δεν έπαυσε ποτέ να αναφέρεται στην ειρήνη που δίνει ο Χριστός, στα κηρύγματα, τις εισηγήσεις, τις συνεντεύξεις, τις δηλώσεις, στα κείμενά του. Ήδη στην πρώτη μας απάντηση η παραπομπή που δώσαμε δεν ήταν «σε άγνωστο άρθρο που από μόνη της δεν λέει τίποτα», όπως ισχυρίζονται, αλλά στο συγκεκριμένο βιβλίο «Συνύπαρξη», του γνωστού εκδοτικού οίκου των Αθηνών, «Αρμός», το οποίο έχει επανειλημμένως εκδοθεί. Προσθέτουμε σήμερα ότι επρόκειτο για Διάλεξη κατά την αναγόρευσή του ως επιτίμου διδάκτορος Φιλοσοφίας από τη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Κρήτης (18.2.2002). Τις θέσεις αυτές έχει συχνά αναπτύξει σε κείμενά του στα Ελληνικά και σε άλλες γλώσσες. Ενδεικτικά προσθέτουμε το άρθρο «Χριστιανικές αρχές της ειρηνικής συνυπάρξεως», Αντίδωρον τῷ Μητροπολίτη Μεσσηνίας Χρυσοστόμῳ Θέμελῃ, Καλαμάτα 2006.

Επειδή το θέμα της κατά Χριστόν ειρήνης έχει θεμελιώδη σημασία και δεν προσφέρεται για απρεπείς υπαινιγμούς, επιβάλλεται να παραθέσουμε ορισμένες χαρακτηριστικές παραγράφους από το βιβλίο «Συνύπαρξη» 4η εκδ. Αθήνα, 2016, (σελ. 26-30):

«1. Η ειρήνη, δώρο Θεού. Η υπέρτατη Πραγματικότητα, ο «όντως Ὦν», ο δημιουργός και προνοητής του σύμπαντος, αποκαλύπτεται μέσα από τα βιβλικά κείμενα ως «Θεός εἰρήνης». Η ειρήνη δεν είναι κάτι πού μπορεί να κατακτήσει ο άνθρωπος μόνος του, με δικές του αποφάσεις και ενέργειες. Παραμένει τελικά δώρο του. Ένα δώρο όμως πού για να δοθεί απαιτείται η ανάλογη στάση του ανθρώπου...

2. Ο Χριστός, ἡ εἰρήνη ἡμῶν. Η αποφασιστική φάση στη θεία αποκάλυψη έρχεται, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, με τη σάρκωση του Λόγου του Θεού, του Ιησού Χριστού. Στο πρόσωπό Του πραγματοποιείται η προφητεία του Ησαΐα για τον «ἄρχοντα εἰρήνης» (9:6) και τον «πάσχοντα δοῦλο» (53:5). Πιστός στην παλαιοδιαθηκική

παράδοση, που έβλεπε την παρουσία του Θεού ανάμεσα στον λαό Του ως το ύψιστο αγαθό της ειρήνης (Λευιτ. 26:12· Ήζ. 37:26), ο ευαγγελιστής Ιωάννης θεωρεί την παρουσία του Ιησού ως την πηγή της ειρήνης: «Ειρήνην αφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμήν δίδωμι ὑμῖν» (Ιω. 14:27), βεβαιώνει ὁ Χριστός τούς μαθητές Του πριν ἀπὸ τὸ Πάθος Του καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του τούς προσφέρει μιὰ νέας ποιότητος εἰρήνη: «Εἰρήνη ὑμῖν... Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον...» (20:19-23). Μιὰ εἰρήνη πού στηρίζεται στὴ νίκη Του ἐπάνω στὸν θάνατο. Λαμβάνοντας τὸ Ἅγιο Πνεῦμα αποκτοῦν μιὰ νέα ἐξουσία γιὰ τὴν υπέρβαση τῆς αμαρτίας, που ἀδιάκοπα υπονομεύει τὴν εἰρήνη μέσα στὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὶς ἐπιστολές του συνδέει σταθερά χάρη καὶ εἰρήνη, δηλώνοντας ἔτσι τὴν προέλευση τῆς τελευταίας καὶ τὸν ἀμεσο δεσμό της με τὴ σωτηρία. Ὁ Χριστός εἶναι «ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Ἐφ. 2:14· πρβλ. Κολ. 1:18-20). Ἐτσι, ὁ Χριστός υψώνεται ὡς ὁ αἰώνιος πρωταγωνιστής τῆς καταλλαγῆς καὶ τῆς ειρήνης στὶς προσωπικές, στὶς τοπικές καὶ στὶς παγκόσμιες διαστάσεις. Ἡ σταθερὴ λοιπὸν ἐμπνευση τῶν χριστιανῶν γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς βίας, γιὰ τὴ συμφιλίωση καὶ τὴν εἰρήνη, πηγάζει ἀδιάκοπα, ὄχι ἀπλῶς ἀπὸ τὴ συλλογιστικὴ ἀναφορὰ στὸν ἱστορικὸ Ἰησοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν υπαρξιακὴ, προσωπικὴ σχέση με τὸν συνεχῶς παρόντα Κύριο, πού εἶναι «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13:8). Καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον ἀκατάπαυστα δέεται: «ὑπὲρ τῆς ἁνθρωπίνης εἰρήνης», «ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου».

3. Συμμέτοχοι στὸ εἰρηνopoιό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ὅσο περισσότερο χωρίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεό, τόσο ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν εἰρήνη. Καὶ ἀντιστρόφως, ὅσο ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν εἰρήνη, τόσο χωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὴ ἡ συναίσθηση τοῦ ἀδιάρρηκτου δεσμοῦ Θεοῦ καὶ εἰρήνης δὲν οδηγεῖ τὸν πιστό σὲ μιὰ παθητικὴ ἀναμονὴ τῶν θείων ἐπεμβάσεων γιὰ τὴν επικράτηση τῆς εἰρήνης στὴ γῆ. Ἀντίθετα, παρακινεῖ σὲ μιὰ ολόψυχη προσπάθεια συμμετοχῆς στὸ εἰρηνopoιό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι ἔχουν εὐλογηθεῖ με τὴν ἐσωτερικὴ εἰρήνη ἔχουν τὴν εὐθύνῃ νὰ γίνουν εἰρηνopoιοὶ καὶ νὰ συμφιλιώνουν αὐτοὺς πού βρίσκονται σὲ ἐχθρότητες.

Χαρακτηριστικὰ ὁ Μ. Βασίλειος ἐπισημαίνει: «Οὐ δύναμαι πείσαι ἑαυτόν ὅτι ἄνευ... τοῦ... εἰρηνεύειν πρὸς πάντας δύναμαι ἄξιός κληθῆναι δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ» (PG 32, 737B) («Δεν μπορῶ νὰ πείσω τὸν εαυτό μου ὅτι, χωρὶς νὰ εἰρηνεύω με ὅλους, εἶμαι ἄξιός νὰ καλούμαι δούλος Ἰησοῦ Χριστοῦ»).

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀναστάσιος ἀναλύει στὴ συνέχεια καὶ τὰ ἐξῆς σημεία:

4. Σχέση εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης....

5. Προτεραιότητα στὴν ἐσωτερικὴ εἰρήνη. Ἡ βιβλικὴ διδασκαλία ἐπιμένει ὅτι ἡ εἰρήνη πρέπει νὰ ἀρχίζει ἀπὸ μέσα μας: «Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς» (Α' Θεσ. 5:13). «Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλ. 4:7). «Εἰρηνεύετε· καὶ ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Β' Κορ. 13:11). Ἀκόμα καὶ ὅταν ζοῦμε σὲ

περιβάλλοντα πού αντιτίθενται στην ειρήνη. Όσον εξαρτάται από εμάς, οφείλουμε να διατηρούμε σχέσεις ειρηνικές προς όλες τις κατευθύνσεις, «εί δυνατόν, τό έξ ύμῶν μετά πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες» (Ρωμ. 12:18). Η εσωτερική ειρήνη ακτινοβολεί ως σεβασμός στην αξιοπρέπεια του κάθε ανθρώπινου προσώπου ως δημιουργήματος του Θεού, ανεξαρτήτως του τί πιστεύει ή αν πιστεύει.

6. Η αγάπη θεμέλιο της ειρηνικής συνυπάρξεως. Η χριστιανική εμπειρία κυρίως επιμένει ότι το ουσιαστικά αντίθετο της ειρήνης δεν είναι ο πόλεμος, αλλά ο εγωισμός, ο ατομικός, ο συλλογικός εγωκεντρισμός, πού επιδιώκει το δικό του συμφέρον το προσωπικό, το κοινοτικό, το θρησκευτικό. Και που οδηγεί στην υποτίμηση των άλλων, στην περιφρόνηση του διαφορετικού, αλλά και σε μια εσωτερική αναταραχή. Το μόνο αποτελεσματικό αντίδοτο στον εγωισμό είναι η αγάπη. Έτσι, η χριστιανική πίστη και εμπειρία προσφέρουν όραμα και πνευματική δύναμη για τη συνεχή υπέρβαση της αιτίας των συγκρούσεων, για την εξουδετέρωση του εγωισμού. Όσοι θέλουν να ανήκουν στην Εκκλησία του Χριστού, να ακολουθούν «τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ», οφείλουν να είναι παράγοντες ειρήνης. «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» (Ματθ. 5:9). «Οὐδέν εἰρήνης ἴσον», συμπεραίνει ο άγιος Ιωάννης ό Χρυσόστομος (PG 53, 335)...».

Δεν θα παρασυρθούμε σε αναίρεση του παραπλανητικού τους κειμένου. Οι «εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές» δεν ενδιαφέρονται για σοβαρό αντικειμενικό διάλογο προς αναζήτηση της αλήθειας. Απλώς επιδιώκουν να εκμεταλλεύονται ευκαιρίες, για να προβάλουν τις γνωστές ακραίες πεποιθήσεις τους ότι: «πληθώρα Ορθοδόξων Πατριαρχών, Αρχιεπισκόπων, Επισκόπων, κληρικών, μοναχών και λαϊκών κινούνται προς αυτή την αρνητική κατεύθυνση». Όταν αποκαλύφθηκε με την απάντησή μας (16.01.2019) ότι διέστρεψαν τη σημασία του όρου «θρησκευτικός πλουραλισμός και παραποίησαν τα αναφερόμενα στην «ειρηνική συνύπαρξη» στην υφήλιο, κατέφυγαν στη γνωστή σοφιστική τους μέθοδο «μετάβαση σε άλλο γένος», δηλαδή γλίστρησαν σε άλλο θέμα: «δεν γνωρίζουμε ποια ήταν η μαρτυρία που έδωσε ο Μακαριώτατος (διάκονος τότε) στην εν λόγω συνέλευση του ΠΣΕ. Εκείνο όμως που γνωρίζουμε με βεβαιότητα είναι η μαρτυρία.....» και παραθέτουν διάφορες άλλες απόψεις κατά του ΠΣΕ και του Οικουμενισμού. Σημειώνουμε ότι η λέξη «Οικουμενισμός» δεν υπήρχε στο άρθρο του Αρχιεπισκόπου με αφορμή του οποίου άρχισαν την προσβλητική τους επίθεση. Θα ήταν απαραίτητες αντίστοιχα πολλές σελίδες, για να φανερωθούν οι ανακρίβειες και οι υπερβολές τους. Οι εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές επιδιώκουν να επιβάλλουν τις κατασκευασμένες θεωρίες τους επαναλαμβάνοντάς αυτές επίμονα και μονότονα. Όμως τις θεολογικές γνώμες, θεωρίες και ερμηνείες τους η συντριπτική πλειοψηφία των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών δεν τις έχει υιοθετήσει.

Ως δήθεν εξουσίαν έχοντες, αναμασούν τις θέσεις τους εναντίον όσων διαφωνούν

με τις απόψεις τους, επιδιώκουν να αμαυρώνουν την εικόνα και το έργο τους, δηλητηριάζοντας μερίδα του Ορθόδοξου πληρώματος. Και το χειρότερο, ταυτίζουν τον εαυτό τους με περιπτώσεις αγίων μορφών στη ζωή της Εκκλησίας μας, που αντιτάχθηκαν ακόμη και σε Ιεράρχες και Συνόδους. Τώρα επιχειρούν να εκτοξεύσουν από την άνεση ενός «Γραφείου» τους «κατακριτικούς» πυράλους τους και στη γειτονική μαρτυρική Αλβανία. Εδώ όπου η Ορθόδοξη Εκκλησία προσπαθεί να αναπτυχθεί μέσα σε μια πολυθρησκευτική κοινωνία και να συμβάλει στην ειρηνική συνύπαρξη των κατοίκων της χώρας. Σε αυτή την άδικη επίθεση αντιδρούμε.

Θα περίμεναν ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας της Αλβανίας να κηρύξει πόλεμο κατά των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων; Όταν προσευχόμαστε στην Θεία Λειτουργία «ὕπέρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», γνωρίζουμε ότι ο κόσμος αυτός δεν αποτελείται μόνο από Ορθοδόξους Χριστιανούς. Προτιμούμε αυτό που λέει η αποστολική παρότρυνση: «εἰ δυνατόν, τὸ ἔξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες.» (Ρωμ. 12:18). Αυτό συμμερίζεται η κοινή λογική και με αυτό συμβάλλουμε στην ειρηνική συνύπαρξη στη χώρα μας.

Το εν λόγω «Γραφείο», προκειμένου να εκδώσει «πιστοποιητικό Ορθοδόξου φρονήματος» για τον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας, του ζητεί αντιαιρετικούς «λόγους, εγκυκλίους προς το ποίμνιο, ημερίδες, συνέδρια, ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές». Δηλαδή, θα ήθελαν ο Αρχιεπίσκοπός μας να κυκλοφορεί εγκυκλίους εναντίον όλων των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων, που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων της χώρας μας (Σουνιτών Μουσουλμάνων, Μπεκτασί, Ρωμαιοκαθολικών, Προτεσταντών, Αγνωστικιστών); Αλλοίμονο και τρις αλλοίμονο, αν κάποιος Αρχιεπίσκοπός μας υιοθετούσε μια τέτοια μικρονοϊκή ολέθρια ποιμαντική τακτική, που θα δυναμίτιζε την ειρηνική συνύπαρξη στην περιοχή.

Η Ορθόδοξος Αυτοκέφαλος Εκκλησία της Αλβανίας έχει την υπεύθυνη Ιερά Σύνοδό της, την Κληρικολαϊκή Συνέλευση και τα άλλα υπεύθυνα όργανά της, τα οποία κρίνουν, αποφασίζουν σε ποιους διεθνείς Οργανισμούς, Συνελεύσεις, Συμβούλια, Επιτροπές, γενικώς συναντήσεις με μη Ορθοδόξους, λαμβάνουν μέρος τα μέλη της (όπως η συνάντηση που διάλεξαν να προβάλουν με βίντεο) και δεν δέχεται υποδείξεις και προσβολές από αναρμόδια Γραφεία ξένων Μητροπόλεων. Γενικά δεν χρειάζεται συμβουλές από φανατικούς εκκλησιαστικούς εξτρεμιστές και μάλιστα άλλων χωρών.

Ο δικός μας Αρχιεπίσκοπος επί τρεις σχεδόν δεκαετίες στην Αλβανία, ζει λιτά συμμεριζόμενος στερήσεις, κινδύνους, πολλαπλές δυσκολίες. Κηρύσσει το Ευαγγέλιο του Σταυρού και της Αναστάσεως, της ειρήνης και της ελπίδας, κατηχεί, λειτουργεί, χειροτονεί, παρηγορεί, φροντίζει για τη θεραπεία των ασθενών, των ορφανών, των ἐν ἀνάγκῃ ευρισκομένων. Ἐτσι ἔχει κερδίσει τον

σεβασμό της πλειοψηφίας του λαού μας. Ο Θεός του χάρισε αντοχή για να υπομένει τις επανειλημμένες άδικες επιθέσεις των αλβανικών εθνικιστικών κύκλων και ασφαλώς δεν πρόκειται να λυγίσει με τις συκοφαντίες, που εξυφαίνονται από ακραίους ελληνικούς κύκλους.

Την απρεπή εμπάθεια των συντακτών του «Γραφείου» δείχνει ο δόλιος υπαινιγμός, με τον οποίο προσπαθούν να διαστρέψουν τα πιο φανερά πράγματα. Σχολιάζοντας όσα δημοσιεύσαμε για το πασίγνωστο ποιμαντικό του έργο, γράφουν: «τί ωφελεί το όποιο «ιεραποστολικό, εκπαιδευτικό, εκδοτικό...» έργο, εάν αδιαφορήσει για το σπουδαιότερο, την καταπολέμηση της αιρέσεως και την προφύλαξη του ποιμνίου του από την αίρεση; Τί ωφελεί να κτίζουμε ναούς καθ' ον χρόνον γκρεμίζονται ψυχές, που αξίζουν περισσότερο από όλο τον κόσμο;». Πώς συμπεράναν ότι ο Ποιμενάρχης μας δεν ενδιαφέρεται για τις ψυχές των ανθρώπων; Όπου κι αν διακόνησε, – στην Ελλάδα, στη Γερμανία, στην Αφρική, σε όποια χώρα πέρασε, τελικά στην Αλβανία – αγωνίστηκε κυρίως για τις ανθρώπινες ψυχές' για να οδηγηθούν στον Χριστό, να γίνουν συνειδητά μέλη της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Ένα 14λεπτο βίντεο (<https://www.youtube.com/watch?v=fYDV0IDxMM4&t=>) με λόγους, κηρύγματα και μηνύματα του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου εδώ στην Αλβανία είναι αρκετά εύγλωττο.

Μόλις πριν τρεις ημέρες ένας επώνυμος αυτή τη φορά, πρωτοπρεσβύτερος της Μητροπόλεως Πειραιώς ξεπέρασε σε υβριστικό μένος τους συντάκτες του «Γραφείου». Παραβλέποντας ότι εμείς οι Ορθόδοξοι στην Αλβανία ζούμε σε πολυθρησκευτική κοινωνία με πληθυσμό άνω των 80% διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων, κατηγορεί τον Αρχιεπίσκοπό μας με επιπολαιότητα και θρασύτητα ότι: «Διοργανώνει συμπόσια μέ' εκτός Έκκλησίας άλλοθρήσκους, προκειμένου νά καλλιεργήσει τήν' αρχή' τής 'είρηνικης' συνυπάρξεως τών θρησκειών' καί τήν διαθρησκειακή ψευδοενότητα ως φυσικό καί' επόμενο αποτέλεσμα τής παγκοσμιοποίησης τών θρησκειών. Συμμετέχει, ως διαθρησκειακός συγκρητιστής, σέ πλείστα όσα παγκόσμια διαχριστιανικά καί' διαθρησκειακά forum, διαμηνύοντας τήν ψευδοένωση τών πάντων στό' όνομα πάντα τής αγαπολογίας, πού' είναι όμως ψευδοαγάπη, διότι' απουσιάζει ή' Αλήθεια, πού' είναι ό Χριστός».(π. Άγγελος Αγγελακόπουλος, 4.2.2019).

Το αλαζονικό ύφος του κληρικού αυτού είναι ανατριχιαστικό. Ακολουθεί την ηδονιστική τάση των αντιεξουσιαστών να κατασκευάζουν όρους με αρνητικές συναρτήσεις (π.χ. αγαπολογία, οικουμενιστές) και να τις εκτοξεύουν σαν βόμβες μολότοφ εναντίον όσων διαφωνούν μαζί τους και τους στοχοποιούν. Στη μακροχρόνια διακονία του ο Αρχιεπίσκοπός μας δεν παύει να τονίζει την έν Χριστῷ αγάπη, τήν υπερβάλλουσαν τής γνώσεως αγάπην τοῦ Χριστοῦ (Εφεσ. 3: 19). Σταθερά τον ακούμε να επαναλαμβάνει τα προσφιλή του χωρία : «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α΄Ιω. 4:16)

και «οὕτω γὰρ ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ιω. 3:16). Την ακλόνητη αυτή πεποίθηση του Αρχιεπισκόπου, ο π. Ἀγγελος την ειρωνεύεται αποκαλώντας την υποτιμητικά «αγαπολογία». Ενοχλείται από την ευρύτατη εκτίμηση και τον σεβασμό των Χριστιανών ανά την υφήλιο για τον Αρχιεπίσκοπό μας και εκσφενδονίζει δηλητήριο για να τον πλήξει.

Την εποχή που ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας μας αγωνιζόταν μέσα σε φοβερές συνθήκες για να ανασυγκροτήσει σε έδαφος ολισθηρό την Ορθόδοξο Αυτοκέφαλο Εκκλησία της Αλβανίας, οι εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές όχι μόνο δεν προσέφεραν «ποτήριο ὕδατος ζῶντος», αλλά αποδελτίωναν αποσπασματικές φράσεις από τις χιλιάδες σελίδες βιβλίων, συνεντεύξεων και μηνυμάτων του και κατά την πρακτική των μυστικών υπηρεσιών τον «φακέλωναν», ώστε εν καιρῷ να τον πλήξουν. Ἐνα απλό παράδειγμα της τελευταίας παραποιήσεως, που επιχειρείται στο μακροσκελές κείμενο των 54 σελίδων: ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος κατακρίνεται για τις φράσεις: «Και οἱ μὴ Χριστιανοί, οἱ ἔθνικοί, οἱ ἀλλόθρησκοι, ἀνήκουν ἄοράτως στην Ἐκκλησία. Εἶναι τὰ ἔθνη συγκληρονόμα καὶ σύσσωμα και συμμετόχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἐν τῷ Χριστῷ» (Ἐφεσ. 3, 6). (Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος Γιαννουλάτος, Ἰχνη ἀπὸ την ἀναζήτηση τοῦ ὑπερβατικοῦ, ἐκδ. Ἀκρίτας, 2004, σσ. 423-424). Ὅμως αυτές οι φράσεις δεν εἶναι του Αρχιεπισκόπου ἀλλὰ του διακεκριμένου Καθηγητοῦ της Δογματικῆς, της Θεολογικῆς Σχολῆς Αθηνῶν Ιωάννου Καρμίρη, ὅπως δηλώνεται στην αναλυτικὴ παραπομπή υποσημειώσεως της σελ. 424. Θα ἦταν κουραστικό για τον αναγνώστη, ἀλλὰ και ἀνώφελο, να συνεχίσουμε να σχολιάζουμε ὅσα αναφέρει ο συντάκτης του ἐν λόγω κειμένου.

Μια ἀκόμη ἐπισημάνση: Ο Αρχιεπίσκοπός μας δεν ἀπέκρυψε ποτέ την συμμετοχή του στην Οικουμενικὴ Κίνηση. Διευκρίνισε ὅτι ἀνέκαθεν ἐνεργούσε ως ἐντεταλμένος παλαιότερα της Εκκλησίας της Ελλάδος και ἀργότερα της Εκκλησίας της Αλβανίας. Ἐχει πάντοτε καταθέσει με θάρρος την Ορθόδοξη ἀποψη και μαρτυρία. Το γεγονός ὅτι ἐξελέγη σε ἀνώτατες διεθνείς θέσεις δεν χρειάζεται να μας το ἀποκαλύψουν οι ὄψιμοι κατήγοροί του. Το καταγράφουν ὅλες οι Εγκυκλοπαίδειες που καταχωροῦν την βιογραφία του· και συνοπτικά παρατίθεται σε ὅλα τα βιβλία του. Με ἀπλότητα μετείχε στα διάφορα διεθνή περιβάλλοντα, με τη βεβαιότητα ὅτι η Ορθοδοξία δεν κινδυνεύει ὅπου και αν βρεθεί. Ὅπως το διαμάντι παραμένει ἀναλλοίωτο σε οποιεσδήποτε συνθήκες.

Οι εκκλησιαστικοί αντιεξουσιαστές, ζώντας στο στενὸ φαρισαϊκὸ περιβάλλον τους, εἶναι φυσικό να μην συμφωνοῦν με τα ἀνοίγματα του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου, με τις ἀπόψεις του περί ἀγάπης που δεν γνωρίζει σύνορα. Με την ἀνεσή του να ἀναστρέφεται με ἀνθρώπους που γεννήθηκαν σε χώρες διαφόρων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων και να προσεγγίζει ἀμαρτωλούς και τελῶνες, καλούς

και παραστρατημένους.

Πάντως, μέχρις ότου οι εν λόγω αντιεξουσιαστές πραγματοποιήσουν τις φαντασιώσεις τους να συγκαλέσουν Πανορθόδοξο Συνόδο, η οποία, όπως ελπίζει ο ζηλωτής κληρικός και οι σύν αύτῳ «θά καταδικάσει τήν παναίρεση τοῦ Οικουμενισμοῦ καί τήν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης» (άραγε ποιος τάχα θα τη συγκαλέσει και από ποιους θα συγκροτηθεί αυτή η «Πανορθόδοξος Σύνοδος»;) ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας και οι υπόλοιποι περίπου 300 Ιεράρχες, οι οποίοι μετείχαν στην Αγία και Μεγάλη Σύνοδο της Ορθοδόξου Εκκλησίας, θα συνεχίσουν ασφαλείς και ειρηνικοί τη θεόδοτη διακονία τους.

Εν τω μεταξύ όλοι εμείς οι Ορθόδοξοι εδώ στην Αλβανία δεν θα παύσουμε, μαζί με τον Προκαθήμενό μας να δεόμεθα «ὑπέρ τῶν μισούντων καί ἀγαπώντων ἡμᾶς».

Κλείνουμε οριστικά αυτή τη συζήτηση υπογραμμίζοντας τη δεύτερη θλιβερή παγκόσμια «πρωτοτυπία». Από τη μια πλευρά το Γραφείο της εν λόγω Μητροπόλεως εκτοξεύει, μέσω ιστοσελίδων, υβριστικές επιθέσεις εναντίον ενός αξιοσέβαστου Προκαθημένου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας, εν συνεχεία πρωτοπρεσβύτερος της ίδιας Μητροπόλεως, επιχειρεί νέα θρασεία προσβολή. Από την άλλη πλευρά ο αρμόδιος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης της μαζί με τον τοπικό Άρχοντα του Πειραιά, απευθύνουν εγκωμιαστικούς λόγους στον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας και τον προσκαλούν με επίσημη επιστολή (σε PDF), για να τον παρασημοφορήσουν με τις ανώτατες τιμές.

πρωτοτυπίες» Ε εοντολογίας